

FLESH AND FIRE SERIE 2

LICHT
IN DE
VLAM

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

Licht in de vlam

FLESH & FIRE-SERIE DEEL 2

Vertaling Jeannet Dekker

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

‘Jij bent de erfgenaam van de landen en zeeën, van de luchten en al de domeinen. Een koningin, geen koning. Jij bent de oergodin van het leven,’ klonk de schorre stem van Nyktos, hij die alles in de as legde, de gezegende, de hoeder van zielen en de oergod van de gewone man en het einde. Zijn lippen weken uiteen, diezelfde lippen die verhitte woorden tegen mijn huid hadden gefluisterd, maar die ook koude, harde waarheden hadden verkondigd. Zijn ogen keken me strak aan, als zilveren poelen die kolkten van de glanzende *aether*, de levenskracht van de goden. De kille lijnen van zijn hoge, brede jukbeenderen, zijn rechte neus en zijn strakke kaken werden verzacht door verwondering en ontzag.

Zijn roodbruine haar viel langs zijn gebronsde wangen toen hij zich op een knie liet zakken. Hij legde zijn linkerhand plat op de vloer van de troonzaal en drukte zijn rechterhand tegen zijn borst.

Nyktos boog. Voor mij.

Ik deinsde terug. ‘Wat doe je nu?’

‘De oergodheid van het leven is de machtigste godheid van alle domeinen, machtiger dan alle andere goden en oergoden,’ sprak heer Holland. Hij was niet langer de man die ik had leren kennen als een ridder van de Koninklijke Garde van Lasanië. Hij was geen gewone sterveling, hij was een van de *arae*, een echte, onvervalste schikgod, die god noch sterveling was. In staat om het verleden, het heden en de toekomst van iedereen te zien, en niet gebonden aan het hof van een oergod.

Schikgoden waren even angstaanjagend als oergoden en ik durfde niet eens te denken aan al die keren dat ik hem een trap had gegeven.

‘Hij betoont je het respect dat je verdient, Sera,’ voegde Holland eraan toe toen ik Nyktos aan bleef staren.

‘Maar ik ben niet de oergodin van het leven,’ meldde ik, volgens mij ten overvloede.

‘Je draagt de ware vonken van het leven in je,’ zei Nyktos, en toen ik die diepe, zachte stem hoorde, trokken er talloze rillingen over mijn rug.

‘Dat maakt je in vrijwel alle opzichten de oergodin van het leven.’

‘Hij spreekt de waarheid.’ De godin Penellaphe kwam dichterbij en bleef onder de opening in het plafond staan. Het licht van de sterrenhemel wierp een zachte gloed over haar warme, lichtbruine huid. ‘We kunnen het ons niet permitteren om dat te ontkennen.’

‘Maar ik ben een gewone sterveling...’ zei ik ademloos. Nyktos boog nog altijd voor me. ‘Wil je alsjeblieft opstaan en gaan zitten? Hier word ik erg onrustig van.’

Nyktos keek op, waardoor er een paar losse lokken haar naar achteren vielen. ‘Jij bent de ware oergodin van het leven, net zoals mijn vader de ware oergod was. Zoals heer Holland al zei, dit is een teken van respect.’

‘Maar dat verdien ik n...’ Ik maakte mijn zin niet af. Mijn hart bonkte en mijn borst trok samen. De aether in zijn ogen kwam langzaam tot rust. ‘Wil je dat niet doen? Alsjeblieft?’

De oergod stond snel en soepel op. De levenskracht liet zijn ogen zo fel fonkelen dat het bijna pijn deed om ernaar te kijken. Hij torende boven me uit en leek met zijn blik de ene laag na de andere van me af te pellen, totdat hij zag... Nee, totdat hij vóélde wat ik voelde.

Ik verstijfde. Mijn huid werd warm en begon te prikken. ‘Waag het niet om nu mijn gevoelens te peilen.’

Nyktos trok een donkere wenkbrauw op. ‘Zo’n beschuldigende toon is niet nodig.’

‘En jouw antwoord is geen ontkenning,’ kaatste ik terug. Penellaphe’s ogen sperden zich wijd open.

‘Nee.’ Zijn stem was zachter nu, maar rommelde desondanks als de donder door me heen. ‘Dat was het niet.’

‘Doe het dan ook niet,’ beet ik hem toe. ‘Het is ongeleefd.’

Nyktos deed zijn mond open, waarschijnlijk om me erop te wijzen dat ik wel de laatste was die mocht bepalen wat ongeleefd was en wat niet.

‘Je bent nooit een gewone sterveling geweest, Seraphena,’ kwam Holland bedreven tussenbeide, net zoals hij in het verleden talloze keren eerder had gedaan wanneer ik mijn woede niet had kunnen beheersen. ‘Je bent de mogelijkheid van een toekomst voor allen.’

Tijdens een van onze oefengevechten had hij ooit iets vergelijkbaars tegen me gezegd, maar nu kregen die woorden een heel andere betekenis.

‘Maar ik heb nog geen Schifting doorgemaakt, en je zei net dat ik...’ Ik deed mijn ogen dicht en maakte de zin niet af.

Alle aanwezigen hier wisten wat er was gezegd.

Adem in. Als ik eenmaal aan de verheffing begon, zouden mijn sterfelijke lichaam en geest de kracht van de vonken niet langer kunnen verdragen. Er was niet eens hoop dat ik het kon overleven. *Houd vast.* Want om te kunnen overleven, was het bloed van de oergod nodig bij wie de vonken van het leven hoorden. Plus de wil, gevoed door liefde.

De liefde van een oergod wiens dood ik al mijn hele leven had be-raamd. Het deed er niet toe dat ik had geloofd dat hem vermoorden de enige manier was om mijn koninkrijk te redden.

Dat was allemaal zo ironisch dat ik er bijna om moest lachen, maar er was niets grappigs aan doodgaan. Over nog geen vijf maanden zou ik, voor mijn eenentwintigste verjaardag, de laatste ware vonken van het leven met me mee de dood in nemen. Het domein der stervelingen zou het eerst en het hardst worden getroffen, maar ten slotte zou de Rot zich ook buiten het Schaduwland verspreiden, over heel Iliseeum.

Ik ademde langzaam en lang uit, precies zoals Holland me dat al die jaren geleden had geleerd, voor die momenten waarop alles me te veel en te zwaar werd, waarop ik leek te stikken onder de last van mijn bestaan. Mijn aangekondigde dood was geen nieuws: ik had altijd al geweten dat ik het niet kon overleven. Of ik er nou wel of niet in slaagde om de taak te vervullen die me door het lot was toebedeeld, ik had geweten dat ik eraan zou sterven.

Maar nu voelde het anders.

Eindelijk had ik ervaren hoe het was om meer te zijn dan een werktuig, meer dan een wapen dat na gebruik kon worden weggegooid. Ik had van het echte leven geproefd, ik voelde me eindelijk een volledig gevormd iemand, en niet slechts een geestverschijning gedrenkt in bloed. Niet slechts een leugenaar of een freak die zonder al te veel wroeging kon doden.

Maar dat was ik uiteindelijk wel, diep vanbinnen, en dat wist Nyktos inmiddels ook. Die waarheid kon niet langer verborgen worden gehouden, en andere waarheden evenmin.

Mijn longen begonnen te branden. Speldenprikjes licht dansten achter mijn oogleden. De ademhalingsoefeningen hielpen niet meer, mijn

handen trilden steeds heviger, paniek welde op in mijn borst. Ik kreeg geen lucht...

Vingertoppen op mijn wangen. Wárme vingertoppen. Mijn ogen vlogen open. Ik zag die trekken die zo fraai bij elkaar pasten dat ik al bij onze eerste ontmoeting had moeten beseffen dat hij meer was dan een god. Zijn aanraking liet me schrikken, maar niet alleen omdat zijn handen warm waren, zonder een spoor van de ijzige kou die ik had gevoeld voordat hij van mijn bloed had gedronken. Ik schrok ook omdat ik er nog steeds niet aan was gewend om te worden aangeraakt. Ik wist niet of ik daar ooit aan zou wennen. Mijn huid had misschien te lang niet die van anderen mogen beroeren.

Maar hij raakte me aan. Na alles wat er was gebeurd, raakte Nyktos mij aan.

‘Gaat het?’ vroeg hij zachtjes.

Mijn tong was zwaar en nutteloos, maar het was niet dat gespannen gevoel in mijn borst dat praten onmogelijk maakte. Het kwam door zijn bezorgdheid. Die wilde ik niet. Niet nu. Die was om zoveel verschillende redenen ongepast.

Nyktos stapte dichterbij me toe en liet zijn hoofd zakken, totdat zijn lippen vlak bij die van mij waren. Er trok een huivering over mijn huid toen hij zijn hand in mijn hals legde. Met zijn duim drukte hij tegen de ader waarin het bloed zo woest klopte. Hij duwde mijn hoofd een stukje naar boven, alsof hij onze monden bij elkaar wilde brengen voor net zo’n zoen als hij me in zijn werkkamer had gegeven, vlak voordat we heer Holland en Penellaphe hadden gesproken. Maar hij zou me nooit meer zoenen. Dat had hij me zelf verteld.

‘Haal adem,’ fluisterde Nyktos.

Het was alsof hij de lucht dwong om mijn lichaam binnen te stromen, lucht die naar hem smaakte, fris, met een zweem van citrus. De vonkjes licht verdwenen en mijn longen liepen langzaam vol. Mijn handen beefden nog altijd toen hij met zijn duim over die ader streek, maar nu klopte mijn bloed om een heel andere reden zo snel. Hij stond zo dichtbij dat ik de stortvloed aan herinneringen niet kon tegenhouden: zijn mond op mijn keel, zijn handen op mijn blote huid. Zijn beet, een mengeling van pijn en genot, toen hij van me had gedronken. Hoe hij in me had bewogen en me een genot had geschonken dat ik nooit meer

kon vergeten en waarvan mijn bloed zelfs nu nog warm werd.

Ik was zijn eerste geweest.

En hij, hij zou mijn laatste zijn, wat er verder ook zou gebeuren.

Mijn verhitte bloed koelde af en verdriet welde op. Dat zorgde voor een heel andere, zwaardere druk op mijn borst, maar ik kon in elk geval weer ademen.

‘Soms heeft ze er moeite mee om rustig te ademen en haar hartslag tot bedaren te brengen,’ merkte heer Holland zachtjes en volkomen overbodig op.

‘Dat heb ik gemerkt.’ Nyktos bleef me met zijn duim vederlicht strelen, terwijl ik me klein wilde maken van schaamte. Hij dacht vast dat... Alleen de goden wisten wat hij dacht.

Dat wilde ik niet weten.

Met een verhit gezicht stapte ik naar achteren, weg van zijn aanraking, en daardoor botste ik tegen de rand van de verhoging. Zijn hand bleef in het niets zweven voordat hij zijn vingers kromde en zijn arm liet zakken.

Ik draaide me om naar de verhoging en probeerde op die griezelig fraaie tronen te focussen, die uit enorme brokken schaduwsteen waren gehakt. De rugleuningen hadden de vorm van grote, uitgespreide vleugels die elkaar bij de punten raakten en zo de beide zetels met elkaar verbonden. Ik wreef mijn klamme handen af aan mijn broek, die bevekt was met opgedroogd bloed.

‘Zijn jullie er heel zeker van dat verder niemand weet wie zij is?’ vroeg Nyktos.

‘Behalve je vader, bedoel je? Embris kent de profetie ook,’ antwoordde Penellaphe. Embris was de oergod van wijsheid, trouw en plicht.

Ik vermande me en draaide me naar hen om. Dit was zo belangrijk dat ik het me niet kon permitteren om in te storten.

‘En Kolis ook,’ voegde ze eraan toe. ‘Maar meer dan de profetie weten ze niet.’

De aether werd wederom zichtbaar in Nyktos’ ogen toen de naam van Kolis viel, de oergod van wie iedere sterveling dacht dat hij de oergod van het leven en de koning der goden was. Ook ik had niet beter geweten. Maar Kolis was de ware oergod van de dood. Hij had, zo vermoedde ik, de goden gespietst op de Hoogte rond het Huis van Haidēs, om Nyktos eraan te herinneren dat elk leven snel kon worden uitgedoofd. Eythos,

de vader van Nyktos, was de ware oergod van het leven geweest en Kolis had de vonken van hem gestolen.

Ik onderdrukte een huivering bij de gedachte aan de profetie die Penellaphe met ons had gedeeld. Die frase over de wanhoop van gouden kronen kon heel goed betrekking hebben op mijn voorvader, koning Roderick, die de overeenkomst had gesloten die de aanleiding van dit alles vormde. Maar zulke profetieën waren een voorspelling, meer niet... 'Je hebt geen moer aan zo'n achterlijke profetie,' mompelde ik, hoorbaar voor iedereen.

Penellaphe keek me aan en trok een wenkbrauw op.

Ik grimaste. 'Het spijt me, dat kwam er beroerder uit dan mijn bedoeling was.'

'Dan wil ik heel graag weten hoe je het wel bedoelde,' vroeg Nyktos zich hardop af. Ik wierp hem een priemende blik toe. 'Maar ik ben het met je eens.'

Daardoor keek ik hem niet langer aan alsof ik hem aan een mes wilde rijgen.

'Ik begrijp het wel,' zei Penellaphe met een nadenkend gezicht. 'Profetieën zijn vaak verwarrend, zelfs voor degenen aan wie ze worden openbaar. En soms kent de een uitsluitend het begin of het einde, en een ander alleen het midden. Toch zijn er visioenen die werkelijkheid zijn geworden, zowel in Iliseeum als in het domein der stervelingen. Helaas is dat sinds de vernietiging van de wichelgoden en het heengaan van het laatste orakel moeilijk te achterhalen.'

'De wichelgoden?' Over orakels had ik al eerder gehoord, dat waren stervelingen die lang voor mijn geboorte hadden geleefd en in staat waren geweest om rechtstreeks met de goden te spreken, zonder dat ze die hoefden op te roepen. Ze waren erg zeldzaam geweest.

'Dat waren goden die konden zien wat voor anderen verborgen bleef. Ze zagen waarheden uit verleden en toekomst,' legde Penellaphe uit. 'Ze woonden op de berg Lotho en dienden het hof van Embris. De orakels spraken met hen, ze waren de enige goden die werkelijk welkom werden geheten door de schikgoden.'

'Niet de enige,' verbeterde Holland zacht.

Ik werd even afgeleid door de roze blos die op de wangen van Penellaphe verscheen. Er was beslist iets gaande tussen die twee.

‘De moeder van Penellaphe was een van die wichelgoden,’ vervolgde Holland. ‘Daarom kan ze dit visioen delen. Alleen de goden en de orakels kregen de visioenen door waarvan de oudsten, de eerste oergoden, hadden gedroomd.’

‘Ik heb haar andere vaardigheden niet geërfd, ik kan niet zien wat verborgen of eerder geopenbaard is,’ vulde Penellaphe aan. ‘En ik heb ook geen andere visioenen gehad.’

‘Toen Kolis de vonken stal, had dat verreikende gevolgen. Zijn daad veroorzaakte een schokgolf van kracht waardoor honderden goden om het leven zijn gekomen,’ legde Nyktos uit. ‘De wichelgoden werden het zwaarst getroffen. Geen van hen heeft het overleefd. Sindsdien is er onder de stervelingen geen enkel orakel meer geboren.’

Penellaphe’s gezicht had nu een verdrietige uitdrukking. ‘En daardoor zijn de andere visioenen waarvan de oudsten hebben gedroomd, en die misschien alleen zij kenden, voor altijd verloren gegaan.’

‘Gedroomd?’ Ik trok mijn wenkbrauwen op.

‘Profetieën zijn de dromen van de oudsten,’ legde ze uit.

Ik perste mijn lippen op elkaar. De meeste oudsten waren, omdat ze immers de alleroudste oergoden waren, overgegaan naar Arcadië. ‘Dat wist ik niet, dat profetieën dromen waren.’

‘Ik vermoed dat die kennis Sera’s mening erover niet kan veranderen,’ merkte Holland droogjes op.

Nyktos lachte schamper.

‘Nee, dat denk ik ook niet.’ Penellaphe glimlachte even en werd toen weer ernstig. ‘Veel goden en stervelingen horen of zien hun leven lang geen één profetie of visioen, maar ooit kwamen ze veel en veel vaker voor.’

‘En dat visioen van jou?’ vroeg ik. ‘Weet je welke oudste dat heeft gedroomd?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat kunnen we niet weten.’

Dat verbaasde me niets, maar het deed er ook niet toe, want de oudsten waren niet langer hier. Ze waren al eeuwen geleden naar Arcadië gegaan. ‘Nog even over iets anders dan de profetie: toen ik Bele verhief, heb ik haar tot leven gewekt.’ Bele was geen oergodin, strikt genomen in elk geval niet, maar haar bruine ogen hadden wel dezelfde zilveren glans als de ogen van oergoden. De goden hier in het Schaduwland vermoed-

den dat ze aan krachten had gewonnen, maar niemand wist precies wat de gevolgen zouden zijn. ‘Dat is gevoeld, nietwaar?’

‘Ja,’ bevestigde Penellaphe. ‘Niet zo sterk als de overgang van een oergod naar Arcadië, dat niet, en niet zo sterk als wanneer de schikgoden een opvolger kiezen, maar iedere god en iedere oergod heeft die krachten gevoeld. Zeker Hanan.’ Er verscheen een bezorgde frons op haar voorhoofd. Hanan, de oergod van de jacht en de goddelijke rechtvaardigheid, heerste over het hof waar Bele was geboren. ‘Hij weet dat iemand voldoende macht heeft gekregen om hem te kunnen uitdagen.’

‘Maar daar is niets meer aan te veranderen.’ Nyktos sloeg zijn armen over elkaar.

‘Nee,’ beaamde Penellaphe zacht.

‘Alleen degenen die aanwezig waren toen jij Bele terugbracht, weten dat je haar hebt verheven.’ Nyktos keek me aan. ‘Hanan en de andere oergoden weten niet wat mijn vader precies heeft gedaan toen hij de vonken van het leven op jouw voorouders uit het geslacht Mierel heeft overgebracht.’

Dat was de grootste schok geweest van allemaal. Ik kon niet bevatten dat ik al talloze levens had geleefd waarvan ik niets meer wist. Ik was Sotoria geweest, de grote liefde van Kolis, of beter gezegd zijn obsessie, en daardoor was dit allemaal begonnen.

Ik had altijd gedacht dat het niet meer dan een wonderlijke legende was, dat verhaal over een sterfelijk meisje dat zo was geschrokken van een ontmoeting met een wezen uit Iliseeum dat ze van de Kliffen van Verdriet haar dood tegemoet was gevallen. Maar ze had echt bestaan. En Kolis was degene die haar zo had laten schrikken.

Hoe was het mogelijk dat ik háár was? Ik schrok van niets of niemand. Nou ja, alleen van slangen. Maar ik was een vechter. Een...

‘Je bent een strijder, Seraphena,’ had Holland gezegd. ‘Dat ben je altijd al geweest. Net zoals zij is geworden.’

Goden nog aan toe.

Ik drukte mijn vingers tegen mijn slapen. Ik wist dat Eythos en Keella, de oergodin van hergeboorte, hadden gekozen voor wat volgens hen het beste was. Ze hadden Sotoria’s ziel gevangen voordat ze had kunnen overgaan naar het Dal, en op die manier hadden ze voorkomen dat Kolis haar weer tot leven wekte. Hun besluit had een kringloop van hergeboortes

in gang gezet die met mijn geboorte was geëindigd. Maar dat voelde als een schending, als weer een keuze die haar was ontnomen. Maar niet mij. We hadden misschien dezelfde ziel, maar ik was haar niet. Ik was...

Iemand die, als ze die vonk van het leven niet had bezeten, niet meer was geweest dan een werktuig, een lege huls.

Nyktos had harde woorden gesproken, maar het was de waarheid. Vanaf mijn geboorte was ik niets meer geweest dan een leeg doek, klaar om te worden wat de oergod van de dood begeerde, of om naar wens van mijn moeder als werktuig te worden ingezet.

Ik ging op de rand van de verhoging zitten en verzette me tegen de druk die opnieuw op mijn borst neerdaalde. 'Ik heb Kolis nog niet zo lang geleden gezien.'

Nyktos draaide met een ruk zijn hoofd naar me om.

Ik schraapte mijn keel. Ik kon me niet herinneren of ik hem dit eerder had verteld. 'In de Zonnetempel, tijdens de rite. Ik had me tussen de andere aanwezigen verstopt, helemaal achterin. Ik had mijn gezicht bedekt, maar ik ben er zeker van dat hij me recht aankeek.' Ik slikte moeizaam. 'Lijk ik op haar? Op Sotoria?'

Penellaphe tastte naar de kraag van haar taupekleurige japon. 'Als je op Sotoria had geleken, had Kolis je meegenomen zodra hij je had gezien.'

Ik zag een nevelig wolkje verschijnen toen ik hakkeland uitademde. Opeens was het ijzig koud in de troonzaal. Mijn blik schoot naar Nyktos.

Op zijn huid, die dunner was geworden, verschenen diepe, donkere schaduwen die me deden denken aan zijn ware gedaante. Zijn huid was dan een mengeling van middernacht en maanlicht, en zijn vleugels, die zoveel op die van een draeck leken, bestonden uit samengebalde aether. Pure levenskracht.

Hij wekte de indruk dat hij elk moment al zijn immense krachten wilde ontketenen. 'Sotoria was niet van hem en Seraphena is dat ook niet.'

Seraphena.

Ik kon de keren dat ik met mijn echte naam was aangesproken op de vingers van één hand tellen, en nooit had mijn naam geklonken als uit zijn mond. Als een gebed en een afrekening tegelijk.

'Ik weet niet hoe Sotoria er oorspronkelijk uitzag,' zei Holland een paar tellen later. 'Ik heb de draden van haar lot pas gevolgd nadat Eythos had gevraagd of er iets tegen het verraad van zijn broer kon worden onder-

nomen, en zo ja, wat. Ik weet alleen dat ze er na elke hergeboorte anders uitzag. Het zou kunnen dat Kolis sporen van de aether in jou opving en aannam dat je een godeling was, het kind van een sterveling en een god, of een godin die aan de Schifting was begonnen.'

Ik knikte langzaam en probeerde aan iets anders dan Sotoria te denken, want het werd me allemaal te veel. 'Maar ik heb nu hun aandacht getrokken. We kunnen niet doen alsof het nooit is gebeurd.'

'Dat klopt,' merkte Nyktos op koele toon op. 'Ik reken dan ook op de nodige ongewenste bezoekers.'

'Als jouw gemalin geniet ze een zekere bescherming,' zei Penellaphe met een blik op Nyktos. 'Maar totdat ze als gemalin is gekroond, kan iedere oergod iets tegen haar ondernemen. En als je dan wraak wilt nemen, is de kans groot dat veel oergoden je niet zullen steunen.' Penellaphe keek me met een meelevende grimas aan. 'Het gaat er aan onze hoven soms erg archaisch aan toe.'

Zo kon je het noemen. Al was 'meedogenloos' ook een goede beschrijving.

'Maar een kroning is niet zonder gevaar,' vervolgde Penellaphe. 'De meeste goden en oergoden van alle negen hoven, ook dit hof, zullen de plechtigheid bijwonen en zich daarbij aan de tradities houden, die verbieden dat er bij dergelijke gelegenheden... conflicten worden uitgevochten. Maar zoals jullie weten zoeken velen graag de grenzen op.'

'Dat kun je wel zeggen,' mompelde Nyktos.

De godin vertrok haar gezicht. 'Het is niet Kolis' gewoonte om dergelijke festiviteiten te bezoeken, maar -'

'Hij weet dat hier iets gaande is. Zoals jullie waarschijnlijk hebben gehoord, heeft hij reeds zijn dakkai's en zijn draecken gestuurd.' Nyktos wierp Holland een strenge blik toe en de arae trok een donkere wenkbrauw op. 'Kolis heeft zich niet meer in het Schaduwland laten zien sinds hij mijn vader heeft verraden, maar dat betekent niet dat hij hier niet kan komen. Als jij weet of hij het Schaduwland binnen kan gaan,' zei hij tegen Holland, 'mag je daar vast niets over zeggen.'

'Dat is helaas juist,' bevestigde Holland. Ik vroeg me af wat erger was: het niet weten, of het wel weten en niets mogen zeggen. Ik wist niets en dat was al frustrerend genoeg.

Het was inmiddels weer wat warmer geworden in de zaal, maar toch

rilde ik bij mijn volgende vraag. ‘Wat gebeurt er als Kolis naar het Schaduwland komt?’

‘Kolis is onvoorspelbaar, maar hij is niet dom,’ zei Nyktos. ‘Als hij naar het Schaduwland komt om de kroning bij te wonen, zal hij zich inhouden. Er zijn immers andere goden en oergoden bij. Hij is ervan overtuigd dat hij de eerlijke en ware koning der goden is en houdt dat beeld graag in stand, ook al weten de oergoden wel beter.’

‘Maar als hij...’ begon ik, maar Nyktos zei onmiddellijk: ‘Ik sta niet toe dat hij je ook maar een haar krenkt.’ Zijn ogen vonkten.

Dat was geruststellend om te horen, maar ik wist waarom hij me wilde beschermen: omdat ik de vonken van het leven in me meedroeg. En omdat Nyktos een fatsoenlijk man was, die voor anderen opkwam. ‘Dank je, maar ik ben niet bang voor wat er met mij kan gebeuren.’

Nyktos’ kaak verstrakte. ‘Dat verbaast me helemaal niet.’

Daar ging ik niet op in. ‘Wat gaat Kolis doen zodra hij beseft dat jij iemand beschermt die de vonken van het leven bezit?’ wilde ik weten. ‘Of als hij ontdekt dat ik de ziel van Sotoria heb gekregen? Wat doet hij het Schaduwland dan aan? En de bewoners? Ik wil weten welke prijs je moet betalen voor mijn aanwezigheid.’

‘Geen enkele.’ Weer werden de schaduwen op zijn huid dikker.

‘Lieg niet,’ zei ik meteen, en het zilver in zijn ogen veranderde in staalgrijs. ‘Ik hoef niet tegen de waarheid te worden beschermd. Denk je soms dat ik daar zo van schrik dat ik wegren en van de dichtstbijzijnde klif val?’

Holland slaakte een zucht.

‘Dat is goed om te weten,’ antwoordde Nyktos droogjes. ‘Maar ik ben banger dat je juist de andere kant op rent.’

Ik stak mijn kin naar voren. ‘Ik snap niet wat je bedoelt.’

‘Lieg niet,’ praatte hij me na.

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Hij had gelijk, want ik wist heel goed wat hij bedoelde.

Jammer voor hem.

‘Kolis weet al dat hier iemand is die leven kan schenken,’ kwam Penelaphe tussenbeide. Ze negeerde de kwade blik die Nyktos haar toewierp. ‘Zoals Nyktos al zei, Kolis is niet dom. Hij heeft de dakkai’s als waarschuwing gestuurd, om Nyktos duidelijk te maken dat hij uitstekend op de hoogte is.’

DE ENIGE DIE HAAR KAN REDDEN IS DEGENE DIE ZE VAN PLAN WAS TE VERMOORDEN

De waarheid over Sera's geheime plan is aan het licht gekomen, en daarmee lijkt ook de vertrouwensband tussen haar en Nyktos, de oergod van de dood, verbroken te zijn. Het enige wat Sera nu nog kan doen is proberen een eind te maken aan het schrikbewind van koning Kolis.

MAAR OOK NYKTOS HEEFT EEN PLAN

En om Kolis uit te schakelen kan hij Sera's hulp goed gebruiken, of hij dat nou wil of niet. Wat ze er níét bij kunnen hebben, is de onmiskenbare passie die tussen hen opvlamt. Sera weet dat ze niet mag vallen voor Nyktos, zeker niet nu de toekomst aan haar voeten ligt. Ondertussen neemt de dreiging van koning Kolis toe en blijkt ze Nyktos' liefde harder nodig te hebben dan ooit.

Jennifer L. Armentrout is de internationale bestsellerauteur van fantasy en New Adult-boeken. Van haar boeken zijn al meer dan 325.000 Nederlandse exemplaren verkocht. *Licht in de vlam* is het tweede deel van de *Flesh & Fire*-serie, de spin-off van haar verslavende hitserie *Blood & Ash*.

Lees ook:

ISBN 978 90 2055 343 7 NUR 334

9 789020 553437 >

www.zomerrenkeuning.nl

Z&K